

Iskrice

številka 2, maj 2010,
šolsko leto 2009/2010

Dragi naši bralci!

Pred vami je še ena, letos že četrta številka Iskric, če štejemo tudi tematsko o projektu Leonardo da Vinci in jubilejno številko ob 60. letnici šole in šolskega glasila. Mogoče je tokratna številka – kot se za konec leta spodobi - malo pozna in skromnejša po obsegu, zato pa raznovrstna kot vedno. Pri Iskricah je za nami torej kar plodovito leto. Upamo, da je tako tudi pri vas, dragi dijaki in ostali, in da ste ali še boste poželi obilno letino šolskih in drugih uspehov. Če vam kaj še ni uspelo, pa zagrizite v preostala kislja jabolka in si naredite lepše poletje in potem tudi jesen.

Udarni del uredništva naših Iskric – maturantki Petra in Tjaša – se s to številko poslavlja od dolgoletnega ustvarjanja, zato se jima za njune zanimive in iskrive prispevke zahvaljujemo in jima želimo še veliko iskrenih, pronicljivih in izbrano zapisanih misli in občutij. Tisti, ki ostajamo, pa se bomo še naprej trudili, da bodo Iskrice živele in s prihodom novih moči sijale še v odmevnejši luči kot do sedaj.

Igor Gruden

Iskrice št. 2, maj 2010, šolsko leto 2009/2010

Izdala in založila: Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Za izdajatelja: Milan Jevnikar

Uredništvo: Petra Smolič, 4. b, Tjaša Jevnikar, 4. a, Tina Sinjur, 2. b, Ajda Polak, 1. i

Mentor: Igor Gruden

Lektoriranje: Majda Simonič

Naslovnica: kompilacija na osnovi plakata dijakov 2. g pod mentorstvom Anje Šmajdek s projektnega dne o oglaševanju in blagovnih znamkah v aprilu 2010

BERLIN

Konec letošnjega februarja je naša šola organizirala ekskurzijo v glavno mesto Nemčije, mesto, ki je najbolj znano po tem, da ga je včasih na dvoje delil zid: v Berlin.

Naša pot se je začela v sredo popoldan, ko smo se z avtobusom odpravili na večurno vožnjo proti Salzburgu, rojstnem mestu Mozarta, kjer smo v večernih urah tudi imeli prvi daljši postanek. Po mestu smo se tudi sprehodili in si, na žalost, le od zunaj ogledali nekaj večjih znamenitosti. Med drugim smo videli tudi Mozartovo rojstno hišo in eno od prodajaln originalnih Mozartovih kroglic. Ker je bila ura prepozna za nakupovanje spominkov, smo se po ogledu vrnili na avtobus in se odpravili naprej proti Berlinu.

Ko smo v četrtek zjutraj prispeli, smo si najprej ogledali olimpijski stadion, v katerem so potekale olimpijske igre med Hitlerjevo vladavino, nato pa smo se odpravili v Charlottenburg. To je bilo včasih samostojno mesto, ki pa je bilo leta 1920 priključeno Berlinu. Najbolj je znano po bogati palači, ki je bila zgrajena v obdobjih baroka in rokokoja in ima za tisti čas značilno zelo bogato okrasje.

Parlament in Brandenburška vrata sta bili naslednji znamenitosti, ki smo si ju ogledali. V parlamentu smo se z dvigalom peljali do kupole, iz katere je lep pogled na ulice, ki ga obdajajo. Po ogledu Brandenburških vrat smo imeli tudi nekaj časa za nakup spominkov, nato pa smo se sprehodili do muzejskega otoka, kjer smo si od zunaj ogledali katedralo, nato pa v enem od muzejev še egipčansko razstavo. Nastanili smo se v hotelu ter po večernem sprehodu odšli spat.

Naslednje jutro smo se odpeljali iz Berlina proti dvorcu Sans Souci, ki je znan po svojih vrtovih, urejenih v obliki stopnic. V Potsdamu smo si ogledali še konferenčno hišo. Po vrnitvi v Berlin smo obiskali tudi berlinski živalski vrt, domovanje severnega medveda Knuta. Je najstarejši živalski vrt v Nemčiji, saj deluje že od leta 1844. Po ogledu smo imeli kar nekaj časa za potepanje in nakupovanje po okoliških ulicah. Proti večeru smo postali še pred mogočno in moderno cerkvijo s čudovitimi vitraži, ki je zrasla poleg še ohranjenih ruševin stare, med drugo svetovno vojno porušene, cerkve. V hotelu smo mirno preživeli še eno noč.

Tretji dan smo namenili ogledu najbolj znanega mejnega prehoda med obema deloma Berlina v času, ko ga je še delil berlinski zid: Checkpoint Charlie. Tu je pogosto prihajalo do poskusov pobega iz vzhodnega v zahodni Berlin, a so se običajno končali neuspešno. Zid je večinoma porušen, del, ki smo si ga ogledali, pa je poslikan in velja za eno največjih znamenitosti Berlina. Obiskali smo še razgledni stolp, kjer smo se z dvigalom povzpeli do vrha in si ogledali Berlin še iz ptičje perspektive. Kar dobro je bila razvidna meja med vzhodnim in zahodnim Berlinom, saj je arhitektura zahodnega modernejša.

Na poti proti domu smo se v večernih urah ustavili še v Münchnu, kjer smo se sprehodili po mestu. Najbolj nam je v spominu ostala podoba mestne hiše, saj bolj spominja na cerkev kot na magistrat. Vožnja v Slovenijo je minila hitro in v zgodnjih jutranjih urah smo bili doma. Utrujeni, a polni vtisov.

Tina Sinjur, 2. b

MADRID

Kot vsako leto je tudi letos Srednja šola Josipa Jurčiča organizirala večdnevni izlet, tokrat v Španijo oziroma njeno glavno mesto Madrid. Spremljali so nas potrpežljivi in zelo zabavni profesorji ga. Mojca Saje Kušar, g. Andrej Svete in ga. Breda Kramar.

25. marca ponoči smo se odpravili proti Benetkam, kjer smo počakali na polet v Madrid. Po pristanku na mednarodnem letališču je sledil enourni avtobusni panoramski ogled Madrida. Pozneje smo šli še na sprehod po Madridu. Videli smo veliko stvari, med njimi kraljevo palačo in glavni trg Madrida Plaza Mayor. Pri parku, kjer stoji kip Miguela de Cervantesa in njegovega Don Kihota, nas je počakal avtobus, ki nas je odpeljal v hotel. Preostali del dneva so nekateri izkoristili za počitek, drugi pa za nakupe.

Naslednji dan smo se odpravili v prečudovito staro mesto Toledo, ki je bilo nekoč glavno mesto Španije. Videli smo veliko znamenitosti, tudi mojstrsko delo El Greca Pogreb grofa Orgaza. Popoldne smo odkorakali na težko pričakovan ogled stadiona Santiago Bernabeua, ki je bil za vse, zlasti pa za fante, zelo zanimiv. Proti večeru smo imeli pravi španski večer, privoščili smo si tapase, si ogledali tradicionalni španski ples flamenko ter s tem občutili nekaj španskega vzdušja tudi sami.

Tretji dan smo se odpravili na celodnevni izlet v Segovio. Med potjo smo se ustavili v El Escorialu, kjer nam je prijazna španska vodička v španščini povedala nekaj besed o zgodovini tega mogočnega samostana. V Segoviji nas je še posebej navdušil rimski akvadukt, najstarejši mestni spomenik. Večer smo preživeli na trgu Puerta del Sol. Bilo je zelo zanimivo, saj smo spoznale mlade, simpatične in zgovorne Špance.

Izlet v Madrid je bila zelo lepa, zanimiva in poučna izkušnja, še posebej za nas, ki se učimo španskega jezika in s tem tudi španske kulture.

Teja Jakoš, 2. j
Nika Ferlin, 2. j
Nives Medved, 2. j

SPET SMO PLETLI MREŽO USPEHOV

Na Srednji šoli Josipa Jurčiča Ivančna Gorica smo organizirali enajsto državno tekmovanje srednješolcev iz znanja ekonomije. Na tekmovanju je sodelovalo 17 gimnazij in 22 srednjih šol programa ekonomski tehnik iz cele Slovenije. Šolo je napolnilo skupno kar 109 dijakinj in dijakov, ki si želijo uspeti na področju ekonomije.

Pred uvrstitvijo na državno tekmovanje so se dijaki morali izkazati tudi na matičnih šolah, kjer so izvedli šolska tekmovanja iz znanja ekonomije. Najboljši so nato prišli k nam v Ivančno Gorico. Nekateri so nas obiskali prvič in so bili nad šolo in okolico, predvsem pa nad organizacijo, izredno navdušeni. Nekateri so nam zaupali, kako so se pripravljali na tekmovanje. Pri pouku so s profesorji mentorji delali dodatne naloge in utrjevali znanje tudi doma. Pred samim začetkom tekmovanja so se tekmovalci skušali otresti treme (tudi okrepčati z malico, ki so jo za njih pripravili v šolski kuhinji) in se niso kaj preveč obremenjevali s tekmovanjem niti niso na glas upali povedati, da pa morda le pričakujejo kakšen uspeh. Morda so bili malce obremenjeni le s tem, kako težke bodo naloge.

Ko je bilo 60-minutno tekmovanje zaključeno, smo goste popeljali na ogled znamenitosti v naši občini. V tem času je ocenjevalna komisija pregledala in ocenila naloge. Ob zaključku tekmovalnega dneva je sledila še podelitev priznanj najboljšim posameznikom in šolam. S svojim obiskom nas je presenetila tudi Nina Pušlar, ki je odpela dve pesmi in razveselila naše obiskovalce.

Z vsakim tekmovanjem je tako, da so na koncu pomembni le rezultati in tisti, ki so najboljši. V programu gimnazija je prvo mesto dosegla Ekonomska gimnazija in srednja šola Radovljica, drugo mesto pa sta si delili Gimnazija Bežigrad in Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica. V programu ekonomski tehnik je prvo mesto zasedla Srednja gradbena, geodetska in ekonomska šola Ljubljana, drugo mesto Ekonomska šola Ljubljana in tretje Srednja ekonomska šola Celje. Naše dijakinje programa ekonomski tehnik so končale na nehvaležnem četrtem mestu. Med posamezniki si v programu gimnazija delita prvo mesto Jan Kneževič iz Gimnazije Bežigrad in Aleš Sešek iz ŠC Rudolfa Maistra Kamnik, ki sta za nagrado dobila tridnevno potovanje v Amsterdam in Pariz. Med ekonomskimi tehniki je med posamezniki zmagala Alenka Bernard iz Srednje gradbene, geodetske in ekonomske šole Ljubljana. Tudi Alenka se bo tri dni potepala po Evropi.

Verjetno pa tako dobro organiziranega in izpeljanega tekmovanja ne bi bilo, če ne bi za vsem tem stala glavna organizatorica profesorica Marjeta Vozel Verbič, ki je ob pomoči sodelavcev pripravila tekmovanje, ki si ga bodo nekateri zapomnili predvsem po tem, da je vse teklo brez napak.

»Važno je sodelovati in ne zmagati,« pravi znan rek. Upamo, da bodo izmed teh tekmovalcev, ki smo jih gostili, izšla pomembna imena, ki bodo s svojim znanjem in

izkušnjami delali na področju gospodarstva. Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica pa je dokazala, da v njej delajo sposobni ljudje, ki lahko vodijo prireditve in tekmovanja na najvišjem nivoju .

Petra Smolič, 4. b

DEBATNI TURNIR

27. marca se je v Srednji šoli Josipa Jurčiča začel vsakoletni debatni turnir. Na naši šoli so se zbrali dijaki iz vse Slovenije in zagovarjali svoje mnenje. Kot vsako leto so tudi letos izbrali debatno trditev. Dijaki so se začeli zbirati že ob 9.00, ob 10.00 pa sta nas nagovorila ravnatelj Milan Jevnikar in mentor šolske debatne ekipe Igor Rajner.

Dijake, bilo nas je okoli 200, je pozdravila tudi Bojana Skrt, ki skrbi za debatne turnirje v Sloveniji, in nam predstavila potek dneva. Ob 10.30 se je začel prvi krog. Debatna trditev, na katero smo dijaki debatirali, se je glasila: *Prilagoditev na klimatske spremembe je pomembnejša kot boj proti klimatskim spremembam*. Po prvih dveh krogih je sledilo kosilo in kratek odmor. Nato so razglasili drugo debatno trditev, t.i. impromptu trditev: *Knjige bi morali ukiniti*. Po koncu tretje debate je sledil finale, kjer sta se pomerili ekipi Ptuj A (Aljoša Slameršak in Nena Lejko) ter Ljutomer A (Monika Sobočan, Barbara Žitek in Vanja Vrečič). Zmagala je ekipa Ljutomer A. Turnir se je zaključil okoli 17. ure. Čestitamo tudi našima dvema ekipama Ivančni A (Nina, David in Tjaša) ter Ivančni B (Vesna, Nejc in Barbara).

Tjaša Jevnikar, 4. a

NOVINARSKA DELAVNICA – MLADO KLASJE

V sredo, 3. marca, smo se ob devetih zbrali v Žolnirju. Potekala je delavnica za mlade novinarje, ki so se je udeležili osnovnošolci iz Stične in Višnje gore ter dijaki Srednje šole Josipa Jurčiča.

Delavnico je vodila Manica Janežič Ambrožič, voditeljica Dnevnika na prvem televizijskem programu. Govorili smo o pisanju, prav tako pa smo odigrali več različnih oblik intervjujev, npr. intervju v živo, tiskovno konferenco... Ogleдали smo si tudi del dnevnika in prispevek o francoskih priseljencih, ki obiskujejo poklicno srednjo šolo. Izvedeli smo, kaj kot novinarji lahko počnemo, česa ne smemo, nekaj o študiju ter o delu z različnimi ljudmi. Proti koncu delavnice smo si razdelili naloge, prispevke, ki smo jih napisali doma in so bili objavljeni v marčevskem izvodu Klasja. Srednješolci smo dobili tudi potrdilo o opravljenem dodatnem izobraževanju. V prijetnem vzdušju smo še malo poklepetali, se Manici zahvalili za »šolo«, nato pa se odpravili domov. V okviru delavnice sem pripravila tudi intervju, ki ga lahko preberete v nadaljevanju.

Tina Sinjur, 2. b

INTERVJU s profesorico Stašo Glavič

Profesorica Staša Glavič že 36. leto poučuje na ivanški srednji šoli. Letos bo svojo pot zaključila, zato sem jo povprašala o njenih spominih na šolo in dijake.

KAKO SE JE VAŠA POT NA TEJ ŠOLI SPLOH ZAČELA?

S šolo sem se srečala že zelo zgodaj, saj sem tu obiskovala srednjo šolo. Tik pred koncem študija sem izvedela, da iščejo profesorico nemščine in francoščine in tako sem se tu leta 1974 tudi zaposlila. Res da so bili prostori dotrajani, pozimi pa tudi precej hladni, a je pouk lepo potekal.

KDAJ JE BILA ZGRAJENA NOVA ŠOLA IN KAKŠNE SO BILE NAJVEČJE RAZLIKE S STARIMI PROSTORI?

Novo poslopje, Srednja šola Josipa Jurčiča, je bilo zgrajeno leta 1980. Verjetno je bila največja razlika to, da smo tu imeli svojo telovadnico. V samostanu smo uporabljali kar skladiščni prostor, v katerega smo postavili telovadno orodje. Res je, da je to šola, pri kateri smo že na začetku pričakovali nekaj težav, saj so pri gradnji uporabili kar precej lesa, a je skozi leta dobro služila. Pod svojo streho je gostila osnovno šolo in dijake različnih smeri srednješolskega izobraževanja, npr. gimnazijce, ekonomiste, administratorje, kovinarje...

KAJ LAHKO POVESTE O TAKRATNIH DIJAKIH?

Prihajali so iz različnih koncev, tudi iz Ljubljane in Trebnjega. Tudi takrat je bilo nekaj posebnih, nekateri so včasih tudi kakšno »ušpičili«, a smo se na večinoma lepo razumeli.

KAKO PA JE BILO KAJ S PROFESORJI?

V zbornici nas je bilo v začetku mojega poučevanja bolj malo, vsega deset, a smo bili skupaj z dijaki kot velika družina.

KAKŠNE PA SO VAŠE IZKUŠNJE Z MLADIMI DANES?

Potrebno je predvsem veliko prilagajanja. Danes so dijaki drugačni, zelo samozavestni, tudi med sabo se zelo razlikujejo. Občasno so nastopile tudi težave, a sem se z dijaki pogovorila in vedno smo zadevo nekako uredili.

KAJ BOSTE NAJBOLJ POGREŠALI?

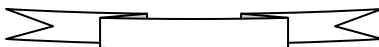
Stik z dijaki se mi zdi zelo dragocena in nenadomestljiva izkušnja, zato bom najbolj pogrešala delo v razredu.

KAKŠNE NAČRTE PA IMATE ZA PRIHODNOST, SAJ BOSTE ZDAJ IMELI NEKAJ VEČ ČASA?

Rada potujem in raziskujem druge kulture in dežele, sicer pa se bom posvetila družinskim obveznostim.

Tina Sinjur, 2. i

POEZIJA

MOJE VIDENJE IHANOVE POEZIJE

Ko malo pobrskam po spominu in se spomnim prejšnjih Cankarjevih tekmovanj, lahko ugotovim zanimivo razliko. Prejšnja Cankarjeva tekmovanja so zahtevala branje proznih del, letos pa smo brali poezijo. Tako smo se dijaki prvih in drugih letnikov gimnazije srečali s pesniško zbirko Salsa pesnika Alojza Ihana.

Za razumevanje Ihanove poezije je dobro vedeti nekaj malega o njegovem življenju. Ihan se je rodil 23. julija 1961 v Ljubljani. Izhaja iz strogo usmerjene katoliške družine. Študiral je na Medicinski fakulteti v Ljubljani in specializiral klinično mikrobiologijo in imunologijo. Danes dela kot profesor in vodja enega od laboratorijev na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Pred seboj imamo torej pravega znanstvenika.

A Ihan je tudi pisatelj, esejist in pesnik. Napisal je dva romana in dve zbirki esejev. Najbolj znan je po svojem pesniškem delu. Do sedaj je izdal šest pesniških zbirk. Za prvo (Srebrnik, 1985) je dobil celo nagrado Prešernovega sklada. Zadnja izdana pesniška zbirka pa je prav Salsa iz leta 2003.

Ko sem prvič prebiral Salso, me je zelo presenetila. Ihan je pesnik, ki se v svojih delih odmika od »značilno«^o grajenih pesmi. Pričakoval sem pesmi v strogi obliki, z rimami... Pesmi pač, podobne tistim našega pesnika Prešerna. Ihan namreč piše zelo drugače. To se kaže tako po zunanji kot tudi po notranji zgradbi. Pesmi so zgrajene zelo svobodno, številne so enokitične, ne najdemo rim in urejenega verza... Marsikatera je bolj podobna krajšemu proznemu sestavku. Tudi ob branju posameznih pesmi dobimo občutek, da gre za zgodbe.

Ravno s to posebnostjo se je Ihan uveljavil. Poznan je namreč kot pripovedovalec zgodb. A te zgodbe niso brez pesniških sredstev, npr. metafor, poosebitev, stopnjevanj, ponavljanj. Po tem in po sporočilu lahko rečemo, da gre za pesmi. Ihanove pesmi vedno nosijo v sebi močno sporočilo, za katerega se je pogosto treba močno potruditi, da ga izluščimo. Pri marsikateri mi ga uspe prepoznati, pri nekaterih pa mi to najbrž ne bo nikoli uspelo.

Ko berem Ihanove pesmi, se mi dogaja, da isto pesem razumem oziroma začutim vsakokrat drugače. To je eden tistih čarov prave literature. Ob prebiranju Ihana mi pač ni nikoli dolgčas.

Knjiga Salsa je razdeljena na dva dela: na pesniško zbirko Salsa in na zbirko pesmi iz prejšnjih zbirk z naslovom Pasta al Passato. V zbirki Salsa se Ihan odmika od prejšnjih del in ni več samo pripovedovalec zgodb. V Salsi je veliko več ljubezenske tematike in povsem novih, za pesmi nepričakovanih motivov.

Skozi celoten Ihanov opus se pojavljajo tri glavne teme: pesniška, ljubezenska in bivanjska. Še posebno v povezavi s slednjo Ihan uporablja dve zanimivi metodi. Prva je metoda potujevanja, s katero nam povsem običajne stvari spremeni v nekaj povsem novega, zanimivejšega. S to metodo nam odpre nov pogled na življenje, še posebej na različne rutine in dolgočasne stvari. Vsak korak lahko pomeni kaj novega in vsaka kretnja, ki je nadvse običajna, je lahko nekaj nadvse neobičajnega v svoji zgodbi.

Druga metoda pa je metoda »vesoljskosti«. Življenje predstavlja z drugega zornega kota. Na nas in na naš planet pogleda kot na droben prahec v širjavi vesolja in prav hitro ugotovi smešnost in paradoksnost naših dejanj.

Za poskušino si preberimo štiri Ihanove pesmi.

Mi

Mi,
vrženi v naključno osončje
na robu galaksije,
ki je naključna galaksija
na robu vesolja,
ki je naključno stanje
obstoja energije,
ki je naključje nekega
novega naključja...
Mi,
sredi vse te fantastične igrivosti
še vedno zmoremo ostati resni,
ko vidimo,
da vojak straži planino.

Čas je

Čas je,
da si povemo,
če si sploh lahko kaj povemo,
in da si damo,
če si sploh lahko kaj damo.
Čas je
in kmalu bomo ostali tudi brez njega.

Kako sem postal

Zjutraj smo zakurili ognje in nekdo je začel pripovedovati sanje pretekle noči. Ko je končal, mu je sledil drugi in tretji, zgodbe so bile čudovite in strme sem jih poslušal, kmalu pa se prestrašen spomnil, da bom prišel na vrsto tudi jaz in ne bom mogel povedati ničesar, ker nisem sanjal ničesar preteklo noč niti noč pred njo, ker sploh še nikoli nisem sanjal ničesar. Bil sem torej nesrečen, obupan, in ko sem nazadnje prišel tudi jaz na vrsto, iz strahu nisem hotel priznati sramote, ampak sem začel kar nekaj pripovedovati, govoril sem in govoril, skušal sem biti prepričljiv in natančen, skušal sem presenečati in vzbujati radovednost. Govoril sem dolgo ... In ko sem končal, so vsi zaploskali ter priznali, da mi zavidajo noči, ker imam daleč najlepše sanje. Tako sem postal pesnik.

Iskra drugega očesa

To je največji čudež
ko oko, stvarnik vesolja
uzre tisto iskro v globini
drugega očesa
odsev neznanih zvezd, planetov
drugega vesolja
ki ga ni mogoče zbrati v slike
ampak brez besed ljubiti
v plesu zrkel in zenic
v ljubljenju nevidnih žarkov
ki jih ne ustavi veka
niti solza ki izpira sanje
v globino katedrale.

Pesem Čas je je bila na državnem tekmovanju izbrana za interpretacijo in razmišljanje. Pokaže na moč pesniškega in literarnega ustvarjanja. Čas je najkrajša pesem v celotni zbirki, je pa ena tistih, ki največ povedo. Opozarja na probleme sodobne družbe, kot je npr. pomanjkanje časa zase in za druge, kar je posledica vse hitrejšega tempa našega življenja in družbe.

Naslednja tema je poetološka. Pesnik in problemi ustvarjanja. Ihan zelo zanimivo pripoveduje o vseh težavah sodobnih pesnikov. Poudarja tudi tiste prave vrednote pesnikov, npr. bogato domišljijo. Lep primer je pesem Kako sem postal.

Tretja tema pa je ljubezenska tema. Še posebej je pogosta v zadnji zbirki Salsa. V povezavi z ljubeznijo se pojavlja več zanimivih motivov. Tako se pojavlja motiv sanj, ki se večkrat povezuje z bivanjsko temo. Sanje so, kot pravi pesnik, tisto »s čimer ožmemo spomine dneva in posrkamo ostanke strasti«. Poseben motiv je motiv oči. Oči so organ, ki večkrat povedo več kot jezik. So nekakšno ogledalo naše duše. Primer takšne pesmi je Iskra drugega očesa. Ihan pogosto uporablja tudi motiv strasti. V svojih delih govori o vseh vrstah ljubezni: o poduhovljeni, o platonski, o oddaljenih ljubeznih... Res ogromna paleta raznih misli.

Ihan me je resnično pritegnil. To je verjetno posledica tega, da je Alojz Ihan hkrati znanstvenik in pesnik. Pesmi imajo izvor v naravi in naravoslovju, zato so pesmi še

posebej zanimive tudi za »čiste« naravoslovce, ki se ponavadi ne najdejo v literaturi. Nekaj podobnega je bilo tudi z mano. Enostavno se nisem našel v literaturi, prozi pa sem dajal absolutno prednost pred poezijo. S prebiranjem Ihana pa se je to spremenilo.

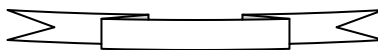
Spoznal sem, da je mogoče s poezijo in literaturo močno vplivati na človeka in ga razveseljovati, obenem pa ga na zanimiv način pripraviti na to, da začne misliti o sebi, o družbi in o neponovljivosti našega sveta. Pesnik Alojz Ihan mi je v bistvu spremenil dojemanje sveta. Enostavno se bolj zavedam naše neponovljivosti in enkratnosti.

Vsega tega ne bi mogel doživeti brez nekaj ljudi, ki so mi ne poti do uspeha močno pomagali. Osrednja zahvala gre moji mentorici profesorici Majdi Simonič. Spomnim se dneva pred šolskim tekmovanjem, ko sem ji želel sporočiti, da na tekmovanje ne grem (sem pač človek, ki vse rad dela ob koncu rokov in takrat knjige še nisem imel prebrane).

Profesorica me je prepričala, da sem se spoprijel s Salso. Pozneje je meni in ostalim sotekmovalcem pomagala z zares super interpretacijami in razmišljanji. Rad bi se zahvalil tudi številnim sotekmovalkam in sotekmovalcem za zabavne trenutke na pripravah na tekmovanje.

Upam, da boste kdaj vzeli v roke kakšno Ihanovo delo, se usedli v naslanjač in se prepustili zgodbi. Meni je to spremenilo pogled na svet.

Aljaž Levstek, 2. a

For you

For the rain outside I have a smile,
for the sadness in your eyes I have a hug,
for every tear on your cheek I have a kiss.

Even if we are miles apart,
I am never alone because you live in my heart.
I don't even know how you came to me,
but my heart is yours and I don't want it back.

You stole my body with a touch of your hand,
You stole my heart with a glance of your eyes

AND

You stole my soul with a kiss,
with a kiss on my lips.

So if you still don't know
Let me make it clear
I am yours forever and ever.

Tjaša Jevnikar, 4. a

Love it is called

Do you hear my laugh when you come near?
Do you see a spark in my eyes when you look at me?
Do you feel the shivers down my spine when you touch me?

Can you say I adore you when I hug you?
Can you say I love you when I kiss you?
Can you say I miss you when I'm not with you?

I am sick, I admit.
And it is love!

The sun reminds me of your soft touch
the wind of gently whispers in my ear
and laughter itself of us together.

Tjaša Jevnikar, 4. a

New Deal

Državo je zajel val novih delovnih
mest. »Krise je konec«, so kričali
in brezposelni tovarniški delavci
so se prekvalificirali v kuharje,
umetnike in policiste.
In tako je nekdo postal policist.
Že prvi delovni dan se je
postavil na sredo križišča in
začel usmerjati promet.
Sprva je vse počel zelo preudarno,
skoraj boječe, bi rekli opazovalci v bližnjem lokalu.
Nato pa je začutil moč,
začutil je neverjetno oblast v svojih rokah.
Tako je povsem samozavestno usmerjal,
močno piskal na piščalko
in gledal nadvse strogo.
Ko je usmerjal avtomobile, si je pisal še
registrske številke kršiteljev,
čez pol ure je šel celo tako daleč,
da je zaprl križišče in napisal kazen enemu od voznikov.
Ustrašil se ni celo predsedniškega konvoja,
temveč je mirno napisal kazen zaradi
predolгих zastavic in pregorele leve luči.
Ne bi se ustrašil niti prodirajočega tanka,
ki bi streljal rafale in granate proti njemu.
Zapiskal bi na piščalko, na blatnik
pa bi nalepil kazen za kaljenje javnega reda
in miru ter napada na uradno osebo.
Zdaj je bil on kralj
v tem malem kraljestvu,
zdaj je on postavljaj naravne
zakone tega vesolja v malem.
S svojega prestola v središču sveta
je nadzoroval vse podložnike.
Potem je prišla zamenjava.

Aljaž Levstek, 2. a

O najmočnejšem orožju sveta

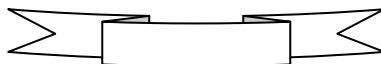
Slika je vredna tisoč besed
in beseda je lahko vredna več kot tisoč slik.
Beseda je pač močnejša in neopravičljiva.
Za slike najdeš opravičilo,
bodisi da gre za napako v filmskem traku,
morda oziroma zagotovo je bila osvetlitev napačna,
tisti, komur so slike namenjene,
pa ima gotovo spet povečano dioptrijo
ali pa vsaj zamazana očala.
Besede pa zadenejo in zadenejo vedno
v našo najšibkejšo točko in bolijo.
Za besede ni opravičila,
čeprav so izrečene v najhujšem srdu
in brezglavosti
in čeprav jih izbrblja pijanec,
ko se ves nebogljen plazi po jarku.
Pred besedami nisi varen niti v svojem blindiranem
vozilu in niti telesni stražar jih ne prestreže.
Besede so hkrati največje orožje
in največji dar sveta.
Človek se počuti najbolj svobodnega,
ko doseže spravo in se opraviči,
besede so najboljše zdravilo
za vsak problem
in ni večje radosti,
ko ti nekdo s temi nekaj besedami
prizna: »Ljubim te!«

Aljaž Levstek, 2. a

Siesta

Po obilnem kosilu v restavraciji
se najraje usedem ali uležem na naslanjač.
Tam moje misli zaposlijo mnoga vprašanja.
Razumeti hočem svet,
misel se oprime vsake slike,
ki ji jo nariše oko.
Sem in tja še zazeham in kmalu me objamejo sanje.
Najlepše so tiste
ko se mi pridružiš v mojem naslanjaču
in pogledi nama švigajo drug po drugem,
po sklenjenih rokah, po najini bližini.
Skupaj sediva in toplo nama je,
pogledi povedo več kot besede
poljubi pomenijo več kot vse ostalo.
In v najsvetejšem trenutku se obrnem, želim te poljubiti.
A vedno me takrat povleče neznana sila,
ki sem jo že tisočkrat preklel
in takrat se zbudim
in se zastrmim v obraz prodajalca,
ki me jezno vrže ven,
ker se pohištveni salon že zapira.

Aljaž Levstek, 2. a

OČISTIMO SLOVENIJO

Vseslovenske akcije Očistimo Slovenijo v enem dnevu so se udeležili tudi dijaki prvih letnikov Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica. Dijaki so se akcije udeležili v svojem domačem kraju, kjer so se javili kot prostovoljci. Domačini (Ivančani in Stičani) so prišli na zbirno mesto pred šolo ali na parkirišče pred samostanom v Stični. Sedemindvajset dijakov, ki so se zbrali pred šolo, je pod vodstvom profesorice Jožice Strmole in Marte Fister ter zunanjega prostovoljca Damjana Volkarja očistilo okolico šole, igrišče in bližnji gozd. Odpadke smo ločevali v vreče različnih barv ter jih na koncu odložili na dogovorjena mesta. V gozdu smo našli tudi ogromno zarjavele pločevine, staro kolo in podobno.

Dvanajst dijakov iz Stične je sodelovalo pod nadzorom profesorjev Marjana Goriška, Simona Bregarja in Francija Pajka. Predstavniki krajevne skupnosti so jih razdelili v skupine. Skupina fantov je čistila eno od divjih odlagališč, nekateri so pobirali smeti ob Stiškem potoku, ena skupina pa je čistila stiško igrišče in okolico. Po nekaj urah so imeli vsi polne vreče odpadkov, ki ne sodijo v naravo. Največ je bilo plastične embalaže in pločevink. Na koncu so še pometli pločnike ter pograbili zelene površine. Očistili smo okolico, v kateri živimo, zato smo sklenili, da se naslednje leto spet udeležimo akcije.

Janja Perovšek, 1. f in Marta Fister

PRAKTIČNO USPOSABLJANJE Z DELOM NA NAŠI ŠOLI

Z januarjem 2010 sem prevzela delovno mesto organizatorice praktičnega usposabljanja na naši šoli. Praktično usposabljanje pri delodajalcu v prenovljenem programu ekonomski tehnik poteka v 2. in 3. letniku v obsegu po 76 ur in v programu ekonomski tehnik PTI v 1. letniku, prav tako v obsegu 76 ur. Poleg tega pa praktično usposabljanje v obsegu 72 ur poteka še v 3. letniku programa ekonomski tehnik. Tako so dijaki 2. letnika prenovljenega programa ekonomski tehnik in dijaki 1. letnika ekonomski tehnik PTI opravljali prakso v februarju in marcu 2010.

V letošnjem letu smo se zaradi recesije srečali s problemom kam na tako imenovano prakso. Z dijaki smo uspešno sodelovali, za kar zaslužijo vso pohvalo. Povečini so si PUD zagotovili sami, le nekaterim je šola priskočila na pomoč pri iskanju naslova. Zelo veliko naših dijakov (kar 9) je delalo v KZ Stična Ivančna Gorica, nekaj v podjetju Elvez v Višnji Gori ter v Mercatorju in Euroteku v Biču. Ostali pa so bili razpršeni po celotnem območju ljubljanske in dolenjske regije.

Dijaki so ob koncu prakse napisali poročilo in ga skupaj z napotnico oddali v pregled. Več kot 90 % naših dijakov je bilo ocenjenih z oceno zelo uspešno. Presenetljiv je bil odziv mentorjev, ki so v opombe zapisali, da so dijaki samostojni in samoiniciativni, da ob delu razmišljajo o rešitvah že vnaprej in želijo izboljšati obstoječe procese v podjetju. Zapisali so, da so dijaki dojemljivi, da so pri komunikaciji upoštevali

neformalna pravila podjetja, da so bili do strank spoštljivi in so postopke izpeljali korektno in uspešno. Pohvalili so njihovo delavnost, zavzetost, prijaznost, odgovornost, ustrežljivost, fleksibilnost, hitrost, vestnost, pravočasnost, natančnost, vodljivost in točnost prihajanja na delo. Zelo so bili zadovoljni tudi z njihovim odnosom do sodelavcev. Pohvalna je pripomba, da bodo veseli, če bodo njihovu podjetju še kdaj priskočili na pomoč, kar v teh časih ni zanemarljiv podatek.

Sedaj čakajo na praktično izobraževanje še dijaki 3. letnikov programa ekonomski tehnik. Kar 15 jih gre na praktično izobraževanje v tujino preko projekta Leonardo da Vinci. Letos odhajajo na Madžarsko in v Nemčijo. Tudi izvajanje praktičnega usposabljanja v tujini je za naše dijake zelo dobrodošlo in si ga zelo želijo, tako da poteka izbor dijakov po posebnih kriterijih, ki jih je skupaj s strokovnim aktivom pripravil koordinator projekta Igor Gruden.

Prenova program od nas zahteva sodelovanje z gospodarstvom, zato sva z vodjo Programskega učiteljskega zbora Miro Mikec obiskali Območno obrtno zbornico v Grosupljem. Dogovorili smo se za sodelovanje in razširitev odnosov še z Obrtno in Gospodarsko zbornico Slovenije ter s Centrom za zaposlovanje Grosuplje. Vsem navedenim in podjetjem, ki so na PUD sprejela največ naših dijakov, smo poslali anketni vprašalnik, s katerim želimo pridobiti več informacij o možnostih sodelovanja in izvajanja prenove programa ekonomski tehnik.

Upam, da se bosta sodelovanje s podjetij in dobro delo naših dijakov nadaljevala tudi v prihodnjem šolskem letu.

Organizatorica PUD
Alenka Hočever

OGLAŠEVANJE IN BLAGOVNE ZNAMKE

V maju in juniju smo v oddelkih 2. d, f in g izvedli projektna dneva s temo Oglaševanje in blagovne znamke. Prikazati smo želeli, kje je mesto oglaševanja danes, kakšen je (še) pomen blagovnih znamk, dotaknili pa smo se tudi etike oglaševanja, zgodovine oglaševanja in političnega marketinga.

Poleg tega, da se dijaki seznanijo s sodobnim oglaševanjem in aktivno timsko delajo, so bili cilji še: spoznavanje pomena in značilnosti sodobnega tržnega komuniciranja, razvijanje ustvarjalnega razmišljanja in intuicije, aktivna uporaba lastnih kompetenc in znanja ter oblikovanje lastnih sklepov in ugotovitev.

Delo je potekalo v več manjših delovnih skupinah in vsaka se je lotila enega izmed že omenjenih področij. Delali smo ves dan, na koncu pa tudi predstavili rezultate svojega dela: v obliki tabel, miselnih vzorcev, diapozitivov in tudi s pravim primerom tiskanega oglasa večjih dimenzij. Naše delo je bilo res projektno, saj je vsaka skupina

delala na neki osnovni, vnaprej znani ideji, ki jo je materializirala v pisnem/likovnem izdelku ali kako drugače. Vsak od teh rezultatov delovnih skupin je bil plod sodelovanja najmanj dveh različnih programskih enot.

Dijakom se je delo večinoma zdelo zanimivo že zaradi teme same, ki naslovnika nagovarja zelo vizualno, kar je sedanji generaciji največkrat všeč. Dovolj zanimiv pa je bil tudi način dela, saj so dijaki delali sicer intenzivno in vsak je moral biti aktiven, a vendarle je bilo delo precej samostojno in so dijaki bili lahko ustvarjalni.

Multidisciplinarno timsko delo je bilo tako ob jasnih navodilih učiteljev spet enkrat učinkovito. Doseženi rezultati pa poleg izpolnjenih ciljev projektnega dne pomenijo tudi praktično uresničevanje prenove programa ekonomski tehnik.

Igor Gruden, vodja projektnega dne

EDINSTVEN IN POSEBEN MATURANTSKI PLES

24. april, noč, ki si jo bomo maturantje 2009/2010 zapomnili do konca življenja, saj smo doživeli in preživeli, največ pa preplesali, svoj maturantski ples. Dekleta kot vedno prelepa, fantje neprepoznavni in profesorji prijazni. Stvari, ki jih ne doživiš vsak dan!

Slavnostni večer se je začel okoli 19.00 ure, ko so se starši in nadebudni maturantje pred uradnim začetkom fotografirali. Ob osmih smo maturantje zaplesali slavnostni valček in zapeli svojo himno: Gaudeamus Igitur. Poslušali smo ravnateljev govor in se malo nasmejali ob govoru dijakov. Sledila je okusna večerja, po njej pa so se začeli predstavljati razredi.

Najprej sta se predstavila 4. a in 4. d, po predstavitvah pa je sledil ples s profesorji. Ples sta otvorila ravnatelj Milan Jevnikar in dijakinja Petra Kavšek. Večer sta nam krajšala tudi komedijanta, ki sta nas zabavala s predstavo o življenjskih obdobjih. Po kratkem premoru sta se predstavila 4. b in 2. g razred. Sledil je slavnostni ples maturantk z očeti. Po premoru so se predstavitve razredov nadaljevale in spoznali smo 4. i in 4. f.

Po končanih predstavitvah so maturanti zaplesali s straši. Kmalu je sledila četvorka in maturantje smo se spet izkazali, saj smo zaplesali odlično in prelepo. Ples je uspel. Čakali sta nas še slavnostna torta in zabava v Inboxu. Kot se za vsakega maturanta spodobi, smo torto hitro pojedli, se preoblekli in poslovili od staršev. Ob 1.00 smo se zbrali na avtobusu in odšli noči naproti. Kar se je dogajalo v Inboxu ... zabavno, ampak to zgodbo povem kje drugje. Če je treba naš maturantski ples opisati v treh besedah, bi izbrala: edinstven, poseben in naš.

Tjaša Jevnikar, 4. a

ZAKAJ VEČINO ČASA PREŽIVI V MATURITETNEM KABINETU IN NE V RAZREDU?

V razredu vedno strog profesor. Razrednik mnogih generacij. Predvsem pa vesten in natančen tajnik mature, ki ima še posebej v tem času samo eno željo, skrb in misel: da bi bilo na maturi vse v redu ter da bi bili naši dijaki uspešni, saj je od uspeha na maturi odvisen njihov vpis na fakulteto. Tokrat nam je spregovoril profesor Franci Grlica.

Tudi sami ste obiskovali našo šolo. Takrat je bila to še Gimnazija Stična. Kakšni spomini vas vežejo na ta čas?

Na ta čas imam same lepe spomine, že kar romantične. Spomnim se, kako smo hodili v šolo peš iz Šentvida do Stične. Ja, nekakšna nostalgija je to, še posebej spomladi, ko je zunaj tako lepo in imaš občutek, da hodiš po starodavni, z zgodovino prežeti pokrajini.

Kako ste se imeli pa v šoli?

V šoli je bilo krasno. V tistem stiškem samostanu je od starodavnih sten vel duh preteklosti. Ta duh pa se je pomešal z dijaki in profesorji, ki so bili duh sedanjosti. Našo generacijo sta sestavljala dva oddelka, in sicer v enem smo bili domačini, v drugem pa tisti iz oddaljenih krajev, kot sta Grosuplje in Trebnje. Ker nas je bilo številčno manj kot danes, smo se med sabo dobro poznali in tudi dobro sodelovali, tako dijaki med sabo kot tudi s profesorji. Posredovano nam je bilo kvalitetno znanje in dobili smo dobro podlago za študij.

Katera je tista bistvena razlika med šolo, ki ste jo obiskovali, in šolo, v kateri ste danes zaposleni?

Danes je šola vsekakor večja. Več kot je dijakov in profesorjev, večja je verjetnost, da se tudi medčloveški odnosi začnejo rahljati. Sploh pa dandanes, ko smo dobesedno bombardirani z množico informacij preko sodobne tehnologije in se vsak ukvarja samo še s tem in ne več s sočlovekom. Sploh se ne znamo več osredotočiti na problem in vztrajati pri iskanju rezultatov. Iščemo čim hitrejšo in enostavnejšo rešitve, prehitro se zadovoljimo in smo radi površni. Nekoč je bilo vse bolj mirno. Naš vir informacij so bili učbeniki, knjižnica in profesorji. Znali smo biti vztrajni in se učinkovito spopasti s problemi.

Ali ste bili o izbiri svojega nadaljnjega šolanja že dolgo odločeni?

Ne, sploh ne. Mislim, da je bila to zame ena težjih odločitev. Uspešen sem bil na vseh področjih, tako da nisem vedel ne kam, ne kako. Nisem imel izoblikovanega poklicnega interesa. Pa me je nekoč šolska tajnica, ki je razdeljevala tudi štipendije, vprašala, kaj grem študirat. Rekel sem ji, da se še nisem povsem odločil, pa je takole malo »pojamrala«, da imajo težave z iskanjem kadra za področje geografije. Če grem študirat geografijo, bi imel po končanem študiju zagotovljeno službo. In to se je tudi zgodilo. Doštudiral sem geografijo in sociologijo ter se zaposlil na šoli.

Poznamo vas tudi kot tajnika šolske mature. Kako pa ste prišli do te funkcije?

To sem pa postal bolj naključno, kot bi se reklo. Za eno leto sem postal pomočnik ravnateljice in kot pomočnik prevzel tudi vlogo tajnika. Funkcijo pomočnika ravnateljice sem opustil, ostala pa mi je vloga tajnika šolske splošne mature, ki jo opravljam že trinajsto leto.

Kako pa bi opisali to delo?

To je delo, ki zahteva človeka fizično in psihično sto odstotno. Kot tajnik nosim veliko odgovornost, da matura na šoli teče gladko. Menim, da je uspeh dijakov na maturi v veliki meri odvisen od dela tajnika mature. Predvsem, da dijaki dobijo vse potrebne informacije in navodila v zvezi z maturo. Bdeti moram nad postopki, kot so vnos prijav, razporedi ustnih izpitov, učilnic, dijakov, nadzornih učiteljev... Paziti je treba, da se pri pisanju ne zmotiš, saj je potrebno ime posameznega dijaka/dijakinje vnesti tudi po trikrat samo za ustne izpite, na šoli pa opravlja letos maturo natanko sto kandidatov. Majhne napake imajo lahko velike, za kandidata celo usodne posledice.

Takole za konec pa še, kaj bi zaželeli šoli ob 60. obletnici šole?

Šoli želim uspešno delo še naprej. Dijaki naj bodo ponosni na svojo srednjo šolo. Spominjajo naj se je z radostjo in se nanjo tudi vračajo. Prijeten občutek je, če poučuješ že otroke svojih nekdanjih dijakov, kar je tudi svojevrsten način vračanja dijakov na šolo. Če ne drugače, se vidimo na govorilnih urah in roditeljskih sestankih. To kaže, da nam zaupajo ter da delamo dobro, kar nam daje spodbudo za naprej. Maturantom pa seveda želim uspešno opravljeno maturo in vpis na fakulteto, ki si jo želite.

Petra Smolič, 4. b

IN KAJ PRAVIJO V 1. LETNIKU?

Trem dijakinjam 1. letnika sem postavila nekaj vprašanj o počutju in uresničenih pričakovanjih na naši šoli.

Kakšni so občutki po skoraj enemu letu obiskovanja SŠJJ?

Lea: Ja ... moram reči, da glede na to, s kakšnim strahom sem prišla v šolo, mi je zdaj ozračje že znano in se imam zelo dobro.

Katja : He, he ... ja, moji občutki so res super ... šola je super ... tudi moj razred prispeva k temu, da so moji občutki boljši, glede na moje trepetanje in vznemirjenje pred prihodom.

Tina: Mislila sem, da bo vse skupaj veliko lažje, vendar ni ... treba se je veliko veliko učiti za dober uspeh. Šola je res v redu ... spoznala sem veliko novih prijateljev. Če bi morala še enkrat izbrati šolo, bi zagotovo to bila SŠJJ.

Kako pa malica, imaš hladno malico ali toplo? Si zadovoljna s prehrano?

Lea : Imam toplo malico ... ki sem se ji po resnici povedano kmalu odrekla, saj me je minilo veselje do čakanja v dolgi vrsti. Vendar kolikor vidim, je hrana zelo dobra in nimam pritožb.

Katja: Tudi jaz imam toplo malico ... a ne jem velikokrat, prav tako zaradi dolge vrste. Vendar, ko je na seznamu kak »pomfrit« ali sladoled, se malici ne odrečem.

Tina: Imam toplo malico, nad katero nisem posebno navdušena, vendar ko si lačen, poješ vse.

No, glavni so seveda profesorji ... Pri katerem profesorju / predmetu se da najboljše prebiti čas?

Lea: Ja, res, le kaj bi brez profesorjev ... Najljubša predmeta sta mi španščina in angleščina, saj so me vedno zanimali jeziki in se s tem mislim ukvarjati tudi v prihodnosti.

Katja: Predmet ... ja, to bosta sigurno matematika in fizika, brez tega res ne gre.

Tina: Joj, tako vprašanje ... mislim, da mi najbolj odgovarjata španščina, zaradi samega jezika, in telovadba, sploh kadar igramo odbojko (smo res super tim).

Mislim, da vsak profesor lahko naredi svoj predmet najboljši, če ima dober odnos do učencev, in obratno.

Kaj pa profesorji, imajo še toliko dela z vami? Imaš že svojega »naj profesorja« ?

Lea : Profesorji ... mislim, da so nas nekatere res spravili z oblakov. Nekaterih pa ne bodo nikoli. Seveda dela je še nekaj, vendar je to čisto odvisno od našega razpoloženja. Najboljši profesor mi je profesor Tomažič.

Katja: Dela bo vedno veliko, saj so z nami v OŠ delali res z mehko roko, tukaj nas postavljajo na realna tla. Morda bi bilo lahko malo manj ustrahovanja. Najboljšega profesorja pa še nimam, oziroma je vsak po svoje »fajn« .

Tina: Nekateri profesorji mislijo, da imajo veliko dela zaradi našega nesodelovanja, mislim pa, da do tega pride zaradi tega, ker ura ni zanimiva ali ker nam ne razložijo snovi ponovno ali je ne razumemo.

Mi izdaš, kakšen uspeh pričakuješ?

Lea: Pričakovanja niso bila ne vem kako velika, vendar glede na to, da sem imela lepe ocene v osnovni šoli, sem vedela, da mi bo povprečje padlo. S svojimi ocenami sem zadovoljna.

Katja: Vedela sem, da bo veliko težje kot v osnovni šoli in se bo treba učenju bolj posvetiti. To se opazi tudi pri ocenah.

Tina: Sama sem ciljala na prav dober uspeh, glede na to, da sem osnovno šolo delala z levo roko. Vendar sem tudi z ocenami, ki jih imam, zadovoljna.

Ajda Polak, 1. i